

Hogy élek még

*Hogy élek még, tiszta véletlen.
Ébredéskor, ha szobámba tűz
a nap, és tükröt tör, mint jeges
hógolyóval gyerekkoromban
én a templomablakot,*

*néha mégis megköszönném,
ha volna kinek. Az ablak
betört, én elszaladtam,
mint rémülten később annyiszor
önmagam elől. Ki tudja,*

*közben mi halt meg bennem,
és mi éled most új életet kívánva.
Hogy lélegzem, már az is
a véletlenek négyesítésére.
Minden más ajándék, mit a halandó*

*magának adhat, semmiség a porladó
semmiségnek. Indulj hát, mondom
magamnak, de csak toporgok leszegett
fejvel kérdéseim szelében. Szabad
vagyok már, és mégsem vagyok szabad.*

Ne vegyen rajtunk erőt

*A forráságot odakint bögrékből isszák.
Emlékszünk a medencében kioldott
melltartóra, a fájdalomra a kamasz
herékben. Rég volt. Hogy ne vegyen
rajtunk erőt a kétségbeesés?*

*Ezüstnyíl volt bennem a vágy a melleid után.
Most kilyukasztott tüdővel fekszel,*

*nincs hangod, a hasad akár egy üstdob,
csupa víz, az arcod sárga, rossz szagod van,
és a melled úgy lóg, mint egy százéves*

*öregasszonyé. Halni készülsz, pedig
ötven sem vagy még. Nincs egy tenyéryi hely,
amit nem rág benned a rák. Halj meg
minél előbb. Sivár és parttalan a szenvedés,
még Jézus is elhagyottnak érezte magát,*

*hát akkor mit szóljunk mi? Itt ülök
az ágyad szélén, és nem tudom, hová
érkezik ez a délután. Vigasztalni próbállak,
de szerencsére hamar jelzed, ne tegyem.
Odakint fiúk és lányok bögrékből isszák*

*a forróságot, a fiúkon feszülnek az izmok,
a lányokon spagettipánt, és én csak azt tudom,
miközben fogom a kezedet, hogy lesz még
nélküled és nélkülem millió ilyen csodaszép,
ilyen egyetlen augusztusi délután.*

Makay Ida a folyóirat alapításának 40. évfordulóján,
1998. november 3-án a Művészetek Házában